

سندروم آسپرگر

هنگامی که با فرد مبتلا به سندرم آسپرگر ملاقات می کنید، ممکن است بلافاصله متوجه دو چیز شوید. آنها به اندازه سایر افراد باهوش هستند، اما در مهارت های اجتماعی مشکل بیشتری دارند. آنها همچنین تمایل دارند روی یک موضوع تمرکز وسواسی داشته باشند یا رفتارهای مشابهی را بارها و بارها انجام دهند.

پزشکان قبلاً آسپرگر را به عنوان یک بیماری جداگانه در نظر می گرفتند. اما در سال 2013، جدیدترین نسخه از کتاب استاندارد که کارشناسان بهداشت روان از آن استفاده می کنند، به نام راهنمای تشخیصی و آماری اختلالات روانی (DSM-5)، نحوه طبقه بندی آن را تغییر داد. در حال حاضر سندروم آسپرگر بخشی از یک دسته گسترده تر به نام "اختلال طیف اوتیسم" (ASD) است. این بیماری همان چیزی است که پزشکان آن را نوعی ASD با عملکرد بالا می نامند. این بدان معنی است که علائم نسبت به سایر انواع اختلالات طیف اوتیسم شدت کمتری دارند.

علل

علت سندرم آسپرگر، مانند بسیاری از ASD ها، به طور کامل شناخته نشده است، اما یک پایه ژنتیکی قوی وجود دارد، به این معنی که معمولاً در خانواده ها ایجاد می شود. مطالعات دوقلوها و خانواده ها نشان داده اند که عوامل ژنتیکی نقش مهمی در ایجاد ASD، از جمله اوتیسم کلاسیک، به روشی پیچیده وراثتی دارند. مطالعات پیوند ژنومی و مطالعات سیتوژنتیک چندین ناحیه کروموزومی از جمله 7q، 2q و 15q

را برای ارتباط با اوتیسم و ASD پیشنهاد می‌کنند. همچنین تصور می‌شود که عوامل محیطی متعدد، نقش مهمی در ایجاد همه انواع ASD ها دارند.

علائم

علائم در همان اوایل زندگی شروع می‌شود. اگر مادر یا پدر بچه ای هستید که به این بیماری مبتلا است، ممکن است متوجه شوید که آنها نمی‌توانند تماس چشمی برقرار کنند. همچنین ممکن است متوجه شوید که فرزندان در موقعیت های اجتماعی بی دست و پا به نظر می‌رسد و نمی‌داند وقتی کسی با او صحبت می‌کند چه بگوید یا چگونه پاسخ دهد. آنها ممکن است نشانه‌های اجتماعی را که برای افراد دیگر آشکار است، مانند زبان بدن یا حالت چهره افراد، را از دست بدهند.

به عنوان مثال، آنها ممکن است متوجه نباشند که وقتی کسی دست های خود را روی هم می‌زند و اخم می‌کند، عصبانی است. نشانه دیگر این است که کودک شما ممکن است احساسات کمی نشان دهد. آنها ممکن است وقتی خوشحال هستند لبخند نزنند یا به یک شوخی نخندند. یا ممکن است به شکلی صاف و روباتیک صحبت کنند.

سندروم آسپرگر به طور کلی شامل موارد زیر می باشد:

- مشکل در تعاملات اجتماعی
- علائق محدود
- میل به یکسانی
- نقاط قوت متمایز

نقاط قوت می تواند شامل موارد زیر باشد:

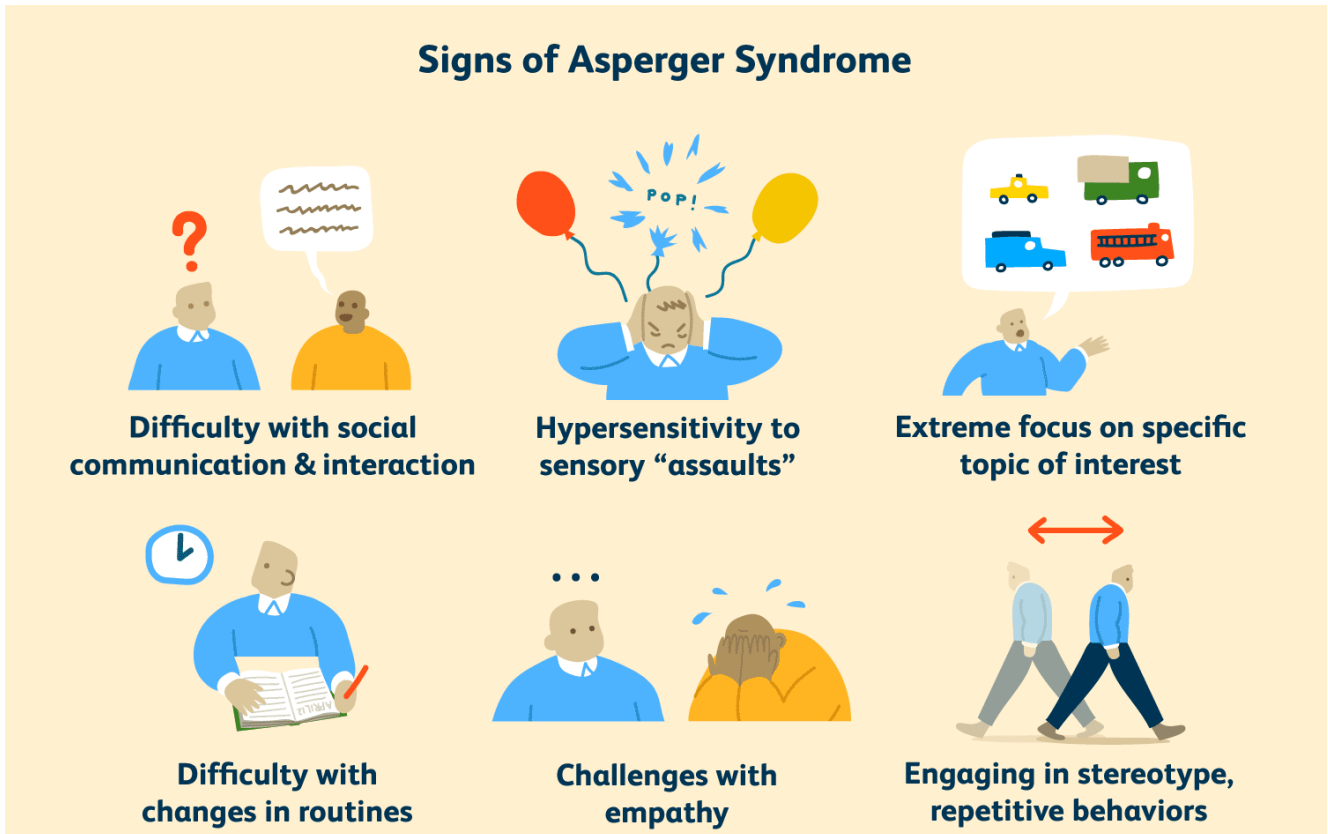
- تمرکز و پشتکار قابل توجه
- استعداد برای شناخت الگوها
- توجه به جزئیات

چالش ها می تواند شامل موارد زیر باشد:

- حساسیت شدید (به نور، صدا، مزه و ...)
- مشکل در برقراری ارتباط (شروع و ادامه ی مکالمه)
- مشکل در مهارت های مکالمه غیر زبانی (فاصله، بلندی صدا، لحن و ...)

- حرکات ناهماهنگ یا ناشیانه
- اضطراب و افسردگی

گرایش هایی که در بالا نام برده شد در بین افراد بسیار متفاوت است. بسیاری از آنها یاد می گیرند که با ایجاد نقاط قوت بر چالش های خود غلبه کنند.

نحوه تشخیص

سندرم آسپرگر معمولاً در دوران کودکی تشخیص داده می شود. با این حال، در برخی از افراد تا زمان بزرگسالی این بیماری تشخیص داده نمی شود. بطور کلی آزمایش خاصی برای تشخیص سندرم آسپرگر وجود ندارد. یک متخصص یا تیم پزشکی با شما و فرزندتان و سایر اعضای خانواده تان صحبت می کند و فرزند شما را از جهات مختلف برای یافتن معیارهای خاصی از سندرم آسپرگر مورد بررسی قرار می دهند.

درمان و خدمات

برای مبتلایان به سندروم آسپرگر به سن و نیاز افراد بستگی دارد، ولی توصیه می شود که درمان هر چه زودتر برای فرد مبتلا آغاز شود.

- درمان های شناختی رفتاری می توانند به کنترل و رفع اضطراب و دیگر چالش های شخصی کمک کنند.
- کلاس های آموزش مهارت های اجتماعی، مهارت های ارتباطی و درک نشانه های اجتماعی را تقویت می کنند.
- گفتار درمانی می تواند به کنترل صدا کمک کند.
- فیزیوتراپی و کاردرمانی می تواند هماهنگی حرکات را بهبود ببخشد.

تهیه و ترجمه توسط : شیرین خدابخشیان و پگاه صالحیان ([آزمایشگاه ژنتیک پزشکی ژنوم اصفهان - مرکز تحقیقات سلولی، مولکولی و ژنتیک ژنوم اصفهان - سیتوژنتیک](#)) .